

Række Bevillinger — jeg tror for over 1 Mill. Kr. — satte ind. Jeg maa sige til det højtærede Finansudvalg, at hvor megen Respekt man end kan have for Finansudvalget, saa megen Tillid har det dog ikke Lov til at forlange, at vi her i Tingets Plenum, vi almindelige Medlemmer her i Tinget, skulle have til dem, at vi uden at faa ordentlig Tid til at prøve, om det er rigtigt, hvad de foreslaa, skulle ved 3die Behandling stemme saa at sige blindt hen for, hvad Partiet tilfældigvis ønsker at føre igennem. Jeg vil her særlig vende mig til Socialdemokraterne. Det er undertiden sket, at jeg under Finanslovbehandlingen paa sociale Omraader har stemt sammen med de Herrer for Bevillinger, hvorfor jeg syntes der var Rimelighed. Men jeg vil tilstaa, at jeg mener, de have at komme frem med deres Bevillinger inden 2den Behandling. De Krav, som komme frem efter 2den Behandling, burde ikke opfyldes, dem maa man kaste til Side.

I nogle faa Bemærkninger til de enkelte Budgetter skal jeg vende mig til Statsbanerne, som jeg i øvrigt ikke behøver at sige mange Ord om, da jeg er temmelig sikker paa, at min ærede Kollega fra Slagelse (Lange) vil komme som et Tordennejr, og et fortjent Tordennejr, over den højtærede Trafikminister. Jeg vil kun minde den højtærede Trafikminister om et Løfte, han en Gang som Medlem af Finansudvalget gav mig. Det var i Anledning af Tantiemen — jeg var i og for sig ikke glad ved Tantiemen og er det endnu mindre nu, hvor der kun er nogle højere Embedsmænd, der faa Gavn af den, saa bliver den kun endnu mere helt meningsløs —, at jeg henstillede, at Jernbanebudgettet blev lagt om, saaledes at de Bevillinger paa § 27 II., som i Virkeligheden bør gaa ind under Banens ordinære Driftsbudget (paa § 6), ikke staa paa § 27 II.; jeg tænker paa Ting som den halve Overbygning paa de jydsk Baner eller som Foranstaltninger mod Snelæg og lignende; de bør flyttes hen fra § 27 til § 6, Jernbanebudgettets ordinære Udgiftside, ligesom maaske andre Ting burde overføres til § 6 som Modvægt mod, at vi nu give Tantieme af de 270,000 Kr., som vi opføre som Fribefordringsindtægt — en Indtægt, der jo kun er fiktiv.

Under Indenrigsministeriet skal jeg gøre en Bemærkning om Postvæsenet. De Herrer ville vide, at vi i Fjor gennemførte en Lov, som fra Højres Side blev mødt med megen Uvillie, og hvorved de

4 pCts Fortjeneste ved Salg af Frimærker indskrænkedes til 2 pCt. Jeg beklagede det den Gang, men jeg maa tilstaa, at naar Virkningen er bleven, at man i København for at faa et Femøres Frimærke maa give 6 Øre, endog i Kioskerne, saa er det i højeste Grad uheldigt. Og det staar for mig som et afgjort Indgreb i Statens Regaleret, naar private Selskaber pludselig lægge 1 Øre paa et Frimærke. Naar man ved, at hver 20 pCts Paalæg paa Frimærkerne betyder $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., maa jeg have Lov til at sige, at for Statens Skyld maa vi have Ret til eventuelt ved Lov at gøre det ulovligt, at Folk, der holde aaben Bod, lægge en Ekstraskat paa Frimærker. Særlig bliver det graverende, at et Selskab som Københavns Kiosker, der giver et Udbytte af 16 pCt. og er kommunalt koncessioneret, tillader sig at opkræve en Skat paa et Statsregale. Jeg tillader mig at henstille dette til den højtærede Indenrigsministers Overvejelse.

Vender jeg mig til Kolonierne, skal jeg ikke bruge mange Ord derom. Det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) har gennemgaaet Ryberg-Affæren. Vi have jo saa mange Affærer, at man snart ikke længere kan huske Navnene. Jeg maa gøre den Bemærkning til det ærede Medlem, at jeg hørte til med stor Beundring, medens han læste op. Jeg har aldrig før hørt det ærede Medlem læse op. Han læste virkelig godt op, og jeg sagde til mig selv: Han læser godt op. Men da det ærede Medlem gik udenfor sit Papir, og det gjorde han en Gang imellem, sagde jeg: Nu kender jeg det ærede Medlem igen. Men jeg maa tilstaa, at saa var han ikke nær saa overbevisende, som naar han holdt sig til sit Papir. Jeg tror derfor, jeg gør mig til Talsmand for den almindelige Stemning i Tinget, naar jeg siger til det ærede Medlem, at naar han taler her, ville vi være glade ved at faa hans Tale serveret paa den Maade, han serverede den paa ved denne Lejlighed. Havde han holdt sig til sin Oplæsning, havde det ærede Medlem maaske gjort noget mere Virkning.

Jeg skal ellers ikke blande mig i Spørgsmaalet Direktør Rybergs grønlandske Administration, der bør undersøges nøje, udover at udtale min Forundring over, at Direktør Ryberg, umiddelbart efter at de fire handelskyndige Medlemmer af Kommissionen havde givet ham en saa frygtelig Kritik, blev Dannebrogsmænd. At give Dannebrogordenen til en Embedsmand betyder: Vi ere tilfredse med hans Em-